

Bianca Zurovski:

„Nu plătesc chirie, luminează...”

• S-a născut la Craiova • A absolvit Universitatea Ecologică, specializarea Actorie, în 1994, la clasa prof. univ. Marcel Iureș, Alexandru Dabija • După absolvire, a fost angajată la Teatrul Dramatic din Galați; în prezent, face parte din trupa Teatrului „Sică Alexandrescu” din Brașov • Roluri importante: Ala din **Tango** de Slawomir Mrożek, regia: Atila Vizauer; Clementina din **Proștii sub clar de lună** de Teodor Mazilu, regia: Vasile Nedelcu; Elisabeta din **Credință, dragoste, speranță** de Ödön von Horváth, regia: Adrian Lupu (Galați); Lizeta din **Încercarea** de Marivaux, regia: Alexandru Colpacci, Margareta din **Gaițele** de Al. Kirițescu, regia: Mircea Cornișteanu, Natalia Stepanovna din **Cerere în căsătorie** de A.P. Cehov, regia: Claudiu Goga (Brașov) • Laureată a Galei Tânărului Actor de la Costinești și a Premiului Criticii „12 pentru generația 2000”.

E greu să fii tânăr actor în ziua de azi?

Greu sau ușor, nu cred că asta ține de tinerețe, ci mai degrabă de șansa pe care o ai de a ajunge într-un teatru sau altul, de a fi sau nu distribuit, de a avea sau nu parte de niște regizori talentați.

Ai fost o norocoasă?

În mare parte, da.

Și totuși, deși jucai foarte mult, întâlnești regizori talentați, ai părăsit Teatrul Dramatic din Galați exact în momentul în care ai devenit o mică vedetă.

Socotesc că așa e normal. Un actor trebuie să dea dovadă de mobilitate, să nu stea anchilozat într-un loc, chiar dacă (sau mai ales pentru că) acolo îi este cald și bine. E recomandabil ca, după ce prinde cheag într-un loc, să aibă puterea să-l schimbe, pentru că numai în felul acesta va cunoaște actori noi, regizori noi, locuri noi, obiceiuri noi.

Crezi că ar fi mai bine să poți lucra pe contract?

Da, dar numai în contextul în care audițiile s-ar da „pe bune”, iar un rol obținut și construit cu trudă ar fi plătit cum se cuvine.

Știi că nu erai foarte jună când te-ai apucat de teatru...

Așa este, dar asta cred că a ținut de destin, nu de dorințele mele. Pentru că, deși am vrut de la început să devin actriță, n-am avut curajul să dau din prima examen de admitere la Teatru. Gândeam că actoria nu e pentru orice muritor, e o profesie pentru aleși, iar aleșii nu se găsesc pe toate drumurile. Nici părinții nu m-au încurajat în această direcție, nu credeau că sunt suficient de puternică pentru asta. Așa că am încercat, vreme de cinci ani, ca orice copil cuminte care nu vrea să-și supere părinții, la Medicină. Începuse să-mi placă să devin medic (neapărat pediatru sau psihiatru). Numai că mă întorceam de la meditațiile la fizică sau la chimie

și învățam poezii. Nu c-aș fi crezut că le voi recita cândva pe vreo scenă, nicidecum. Le învățam pentru mine. Apoi le înregistram pe casetă. Până într-o zi când mama, în lipsa mea, a deschis casetofonul și m-a „descoperit”. Și atunci, tot ea, cea care-mi spusese că nu crede că e bine să fac teatru, m-a îndemnat de astă dată către această meserie. Dintotdeauna m-am considerat a fi un om slab, timid, iar actoria, pentru mine, era o profesie care ținea de forță, de aplomb, de dezinvoltură. Și așa și este. Iar personajele pe care le joci, de cele mai multe ori, nu seamănă cu tine. Dacă ești mai timid, pe scenă te poți simți chiar puternic. Asta mi se pare nemaipomenit.

Așa că ai renunțat la Medicină...

Da, dar mă bucur că n-am dat admitere la Teatru de la început. Pentru că, așa cum s-a întâmplat, s-a făcut că am cunoscut o sumedenie de oameni minunați, de care m-am legat pentru toată viața. Îmi dădeau

Încredere, mă ajutau să-mi descopăr propria personalitate.

Și trecerea propriu-zisă către teatru cum s-a produs?

După sfatul mamei de a lăsa baltă medicina și de a mă apuca de actorie, am mers la Valeriu Dogaru (actor la

lucrurile cele mai grele și care impun neașteptate obstacole.

Statutul studenților de la o facultate particulară era altul decât al celor de la stat?

Nu știu exact. În ceea ce mă privește, mă simțeam „persecutată” doar când ajungeam la gară, pentru că „particularii” nu aveau dreptul la bilete cu reducere.

Dar în lumea teatrului cum erai priviți?

Ca niște studenți care nu trebuie să mai învețe pentru că își „cumpără” examenele. Or, părinții mei erau niște bieți pensionari. Nimeni nu știa câte sacrificii făceau pentru ca eu să pot urma acea școală.

Aveai și colegi care munceau pentru a se putea întreține?

Era destul de complicat să faci asta, pentru că era un program foarte încărcat. Dar îți pot spune cum am făcut eu – și, probabil, ca mine și alții. Am supraviețuit, datorită mătușilor care, împărțindu-și sarcinile, mi-au asigurat cazarea și masa... De bani de buzunar nici nu putea fi vorba. Abia de-mi ajungeau să mai cumpăr câte o carte.

După absolvire mai conta că ai învățat la „particulari”?

Conta, însă după ce avusesem norocul să fiu laureată cu Marele Premiu la Gala Tănărului Actor de la Costinești, în 1994, am crezut că am scăpat de acest handicap. N-a fost așa. Premiul nu a însemnat decât o bucurie de moment și câteva strângeri de mână.

Totuși, în urma acelui premiu ai fost angajată la Teatrul Dramatic din Galați.

După acel premiu, dar mai ales după concurs.

Acolo jucai mai mult comedie, deși eu te „vedeam” ingenuă...

N-am stat niciodată să mă gândesc la asta. Important este să joci situația, să fii adevărat, iar dacă oamenii mai și râd, e cu atât mai bine. Îmi place comedia, dar mai mult și mai mult tragicomedia. Însă, despre orice rol ar fi vorba, important rămâne regizorul. El trebuie să aibă știința de a te conduce spre personaj, fără ca tu să ai sentimentul că îți impune ceva. Cred că un regizor poate fi „urias” numai dacă știe să lucreze cu actorul.

Și la Brașov?

Lucrurile își urmează cursul firesc. Am plecat de la Galați din nevoia unei schimbări, am ajuns aici, joc, fac naveta București-Brașov, aștept noi personaje...

Cum e să locuiești în cabina teatrului?

Depinde cum privești lucrurile. Din punct de vedere financiar, e mai bine, pentru că nu plătesc chirie, lumină... Și nici nu trebuie să umblu noaptea pe străzi întunecoase, după spectacol. Altfel, nu-i tocmai răul pe pământ. Poate fi boem, dar nu e comod.

Te simți ocrotită de mai vârstnicii tăi colegi?

Am observat că, în general, generoși sunt artiștii talentați și cu o carieră solidă. Mi-au confirmat din plin acest lucru actori ca Virginia Itta Marcu, Mircea Andreescu, Costache Babii...

Știi că ești și asistent universitar la Universitatea Ecologică...

E o postură foarte ciudată aceasta. Cu cât trece timpul, devin tot mai conștientă de cele aflate de la profesorii mei, Marcel Iureș și Alexandru Dabija, în facultate. Ei ne tot repetau că această profesie nu poate fi învățată în felul obișnuit. Poți fi îndrumat cum să ajungi la ea, dar drumul îl parcurgi, în definitiv, singur. E drept, mai poți fi ajutat să înveți niște reguli. De fapt, sunt în etapa în care învăț împreună cu studenții. Cât avem voie să ne implicăm într-un spectacol, cum să ne ferim de prea multă patimă, cum să ne gradăm sentimentele...

La Gala UNITER din acest an te-ai numărat printre cei doisprezece „tineri furioși”, laureați cu Premiul Criticii. A însemnat această distincție cu adevărat ceva pentru tine sau e doar un punct bifat într-un curriculum vitae?

Sper să nu fie numai atât. În fond, ce reprezintă un premiu, dacă nu recunoașterea calităților și muncii tale într-un anumit moment? E un stimulent ca să poți merge mai departe.

Ai suferit că erai unul din doisprezece?

Dimpotrivă. Mi-a dat sentimentul că fac parte dintr-o echipă. De altfel, teatrul nu poate exista decât în echipă. Premiul acesta mi-a adus aminte că pe scenă nimeni nu poate exista de unul singur.

Marinela Țepuș

În Încercarea de Marivaux, la Brașov (alături de George Custură)

Teatrul Național din Craiova, n.n.), ca să-l întreb ce părere are, dacă ar fi bine să dau examen de admitere la ATF. Întâlnirea cu el a fost esențială. A urmat și o descindere la București, din dorința de a culege și alte păreri. Mihai Mălaimare mi-a deschis cu adevărat ochii asupra a ceea ce avea să urmeze. Mi-a vorbit foarte dur, mi-a spus, fără menajamente, ce statut, ce leafă are astăzi un actor în România. Pe de altă parte, însă, mi-a spus că am talent și expresivitate scenică. Am încercat la ATF doi ani la rând, însă netrecând de „finală”. Mi-am spus că zboară vremea degeaba, așa că am încercat la Universitatea Ecologică. Mai ales că auzisem că va lua clasă Marcel Iureș.

Știi că nu ești un copil de bani-gata. Nu ți-a fost greu să te înhami la o asemenea treabă?

Oho, și cât de greu! Dar am descoperit că pot duce la bun sfârșit tocmai